

90 de ani de istorie pentecostală în România

Începuturile

Prima dată când s-a simțit prezența Duhului Sfânt în România și putem vorbi de cineva botezat cu Duhul Sfânt a fost în anul 1908. Din Pătrăuții Strujinețului din Ucraina se mută în România un om al cărui nume, Gheorghe Păduche, nu suna prea bine, dar care avea o viață deosebită. El s-a stabilit în Vicovul de Sus, într-o biserică baptistă. Frații rămăneau uimiți când se ruga fratele Gheorghe pentru că nu înțelegeau ce se roagă, dar ziceau că se simt așa de bine în preajma lui.

A doua prezență a botezului cu Duhul Sfânt a fost semnalată la sfârșitul Primului Război Mondial, în 1914, tot în Bucovina. Din Primul Război Mondial se întoarce acasă un frate pe nume Gavril Cârștian. El era botezat cu Duhul Sfânt și proorocea. S-a stabilit în Bilca, în Bucovina, tot într-o biserică baptistă și prin el se manifesta acest dar al Duhului Sfânt. El a ajuns să fie pastor și să moară ca martir, în 1935.

A treia prezență a Duhului Sfânt în România a fost la Dârlos, lângă Sibiu, peste două surori săsoaice. Într-o zi, când se rugau, S-a coborât Duhul Sfânt peste ele. Începuseră să se roage pe la orele 13 și când s-au sculat de pe genunchi se făcuse deja seară. Erau așa de fericite și vorbeau în alte limbi. Toate acestea au fost niște semne ale botezului cu Duhul Sfânt în România, dar niciunul dintre cei care au avut această experiență nu au avut chemarea să formeze o biserică.

În anul 1920, din localitatea Cuvin se mută o familie de tineri în localitatea Păuliș: Gheorghe și Persida Bradin. Aici la Păuliș, Persida naște o fetiță care moare după naștere, iar ea se îmbolnăvește foarte grav. Abdomenul i s-a umflat foarte tare, iar la gât i-a apărut o umflătură foarte mare. Erau tineri săraci care locuiau într-o căsuță mică, care astăzi este casă memorială. Fiind așa de bolnavă, singura scăpare era la Dumnezeu. Fratele Bradin, care avea șase clase, fusese ordonat diacon în Biserica Baptistă, și împreună se rugau și cereau lui Dumnezeu să se îndure de ea.

Iată ce mărturisește fratele Bradin în autobiografia sa:
„Prin anul 1921, pe când mă găseam în Păuliș, un oarecare credincios baptist de acolo, fost emigrant în SUA (Pernevan Petru) a primit o scrisoare de la un prieten al său (Constantin Sida) care era tot în SUA, pe care am citit-o și eu și care – printre altele – îi scria următoarele: «Frate Petre, îți mai aduci aminte de când ai fost aici și ai fost cu noi la Memorial Hall, ai văzut cu ochii dumitale, cum Dumnezeu vindeca prin sora aceea (Aimee Semple McPherson, n.n.), tot felul de boale de care erau cuprinși cei ce veneau la ea crezând... Noi, după ce a plecat de aici sora aceea, am căutat după frați care se țin de ea și am început a merge cu ei la rugăciune și Domnul ne-a botezat cu Duhul Sfânt pe șapte suflete...» După ce am ajuns și noi să citim această scrisoare, am ajuns la convingerea că avem și noi nevoie de botezul Duhului Sfânt, însă nu știam cum se primește. Am scris o scrisoare unuia dintre cei despre care scria Sida Constantin că a primit botezul cu Duhul Sfânt și care era originar din comuna Păuliș, și l-am întrebat ce fel spiritiști sunt ei? Lucrează cu masa sau cu paharul? Și cum cred ei că se primește Duhul Sfânt? La rugăciunea persoanei care stăruie să-L primească sau prin punerea mâinilor altora?

Acesta mi-a scris că ei nu sunt spiritiști, nu lucrează nici cu masa, nici cu paharul, ci ei predică pe Hristos. Acest răspuns nu m-a mulțumit, fiindcă l-am crezut insuficient pentru dorințele și setea sufletului meu. Căci mi-am zis: Dacă voi îl predicați pe Hristos și nu aveți ceva mai mult și noi îl predicăm pe Hristos.

În anul 1922, pe când locuiam la părinții mei din

comuna Cuvin, am spus soției că vreau să merg cu căruța la Păuliș, unde aveam semănat ovăz în grădină, voiam să-l văd cum este. Ea a stăruit mult să o duc și pe ea, însă eu i-am arătat că ea nu poate suferi scuturăturile pe care i le pricinuieste căruța și poate să-i fie mai rău, însă în urma stăruințelor ei i-am făcut un așternut mai moale în căruța și am luat-o și pe ea. La început nu i-a fost rău, însă pe când am intrat în comuna Păuliș, a început să aibă amețeli, să i se întunece vederea și să audă șoptindu-i-se de dinlăuntru ei: «aici vei muri, pe drum, și nu vei ajunge să-ți mai vezi locuința.» Aflându-se în această stare a început a se ruga lui Dumnezeu să aibă milă de ea. Și, tot dinlăuntru ei, a început a-i șopti un alt glas, care îi spunea să nu deznădăjduiască că dacă Domnul a putut vindeca o femeie care era legată de un duh al neputinței de 18 ani, cu atât mai vădit o poate vindeca pe ea, care suferea de doi ani și jumătate. S-a rugat lui Dumnezeu să o ierte pentru greșelile pe care le-a comis, și Domnul a vindecat-o, slăvit să fie Numele Lui, și după o săptămână ea a început a lucra cu mine la prașitul porumbului. Bucuria noastră a fost foarte mare, că Domnul a vindecat-o fără să fie nevoie să vină aici sora aceea din SUA, despre care a scris Sida Constantin, că se făceau vindecări prin ea, fiindcă înainte soția mea credea că dânsa numai așa s-ar vindeca, dacă ar veni aici sora aceea să se roage pentru ea.

În comuna Păuliș locuia Petru Andraș, care avea frate și cumnată printre cele șapte suflete despre care a scris Sida Constantin că au primit Duhul Sfânt. Aceștia au trimis fratelui lor o broșurică scrisă în limba română care purta titlul de *Adevărul Biblic*, care trata despre primirea botezului cu Duhul Sfânt și despre vindecarea boalelor prin credință. Broșurica aceasta ne-a fost dată și nouă să o citim. Era cam prin luna mai când s-au întâmplat aceste lucruri. Pe ea se găsea scrisă în limba engleză o adresă din Cleveland și la acea adresă eu am scris cerând lămuriri mai ample cu privire la stăruința în rugăciuni după primirea botezului cu Duhul Sfânt.

Răspunsul l-am primit abia pe la 7-9 septembrie, în timpul când eu mă reîntorceam din nou la locuința din Păuliș, dar acum cu soția sănătoasă. Scrisoarea pe care am primit-o era lungă și scrisă în românește de către Pavel Budeanu. După ce am primit acea scrisoare, având deplină lumină asupra stăruinței în rugăciuni pentru primirea botezului cu Duhul Sfânt, noi nu ne-am mai dus la biserica baptistă, ci am început să ne rugăm lui Dumnezeu în casa noastră din comuna Păuliș. **Data în care noi am început a ne ruga lui Dumnezeu în casa noastră, făcând rugăciuni pentru primirea botezului cu Duhul Sfânt, a fost 10 septembrie 1922.**

La început în întreaga noastră țară nu erau în credința penticostală decât numai eu și soția. Am crezut că ei nu-i pot ține un serviciu religios și să-i predic din Cuvântul Domnului, că vorbirea aceasta o puteam avea cu dânsa în afara slujbei religioase; noi am început să ne rugăm și să stăruim în rugăciuni. Despre rugăciuni comune, nu știam nimic, de aceea am început să ne rugăm în mod individual și așa să ne rugăm, fiecare de șapte ori, cum s-a rugat Ilie ca să plouă. Dar nu mult ne-am rugat în felul acesta, doar vreo două duminici, pentru că frații noștri bapțiști din comună care ne-au iubit, au venit la noi să vadă care este cauza

pentru care nu mai mergem cu ei la biserica baptistă. Și care cum veneau și le explicam cum este credința noastră, rămâneau cu noi. Astfel pe la sfârșitul anului 1922, noi eram în comuna Păuliș circa 30 persoane majore și am început a forma și un mic cor. La vreo două luni în urma noastră, a luat ființă o altă bisericuță în comuna Cuvin, compusă la început din 3 suflete.

Noi am început să mărturisim în mod public credința noastră în Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Credem în moartea ispășitoare și învierea glorioasă a Domnului Isus, în curățirea, spălarea și sfințirea prin sângele Său de toate păcatele înfăptuite în timpul neștiinței, în nașterea din nou, în botezul în apă, trăirea în roadele Duhului Sfânt, botezul Duhului Sfânt, deosebit de nașterea din nou cu dovada vorbirii în limbi străine, în lucrarea darurilor duhovnicești în Biserică, în învierea morților a celor drepecți și a celor nedrepecți, în venirea secretă a Domnului Isus spre a-și lua

la Sine Biserica sau Mireasa Sa, în a doua Sa venire, când orice ochi Îl va vedea, în domnia Sa de o mie de ani, în învierea morților care nu au avut parte la prima înviere (la venirea secretă a Domnului Isus), în judecata cea mare de la Tronul alb, în izgonirea celor răi în chinul veșnic și în întemeierea unor noi ceruri și a unui nou pământ, pe care vor locui sfinții în bucurii și desfătări fără de sfârșit.

Practici exterioare ale credinței aveam: botezul în apă, cina Domnului, spălarea picioarelor și ungerea cu untdelemn a bolnavilor.”

În data de 3 iunie 1923, în comuna Șiclău, județul Arad, fratele Bradin Gheorghe a fost botezat cu Duhul Sfânt. În același an au primit botezul Duhului Sfânt opt suflete. Prima care a fost botezată cu Duhul Sfânt a fost o soră din Cuvin, cu numele Sida Semenașcu, apoi a urmat sora Sida Bradin, un frate din Păuliș, și al patrulea a fost Gheorghe Bradin. Sora Persida Bradin, după botezul cu Duhul Sfânt, avea vedenii și proorocea.

La sfârșitul anului 1923 erau biserici în Păuliș, Cuvin, Arad – Micalaca, Măderat, Pâncota și Șoimoș, toate din județul Arad.

În anul 1924, Pavel Budeanu face o vizită în România. Fratele Budeanu era plecat în America din anul 1908, a primit credința penticostală în 1914, iar în anul 1923 a fost ordonat ca pastor. Cu ocazia vizitei în România, în 1924, îl ordonează ca pastor pe fratele Gheorghe Bradin, care fusese ordonat ca diacon în timpul cât a fost la bapțiști și tot în același an are loc primul botez în apă în râul Mureș, în noaptea de 16 octombrie 1924, orele 23.

După anul 1924, numărul bisericilor a luat o amploare deosebită și nu s-a mai putut păstra ordinea înființării lor.

Alături de fratele Bradin Gheorghe, erau lideri deosebiți: Dumitru Stoi, Olaru Mihai și Gavra Ilie din Șoimoș – Lipova, iar ceva mai târziu li se va alătura și Urlea Gheorghe din Arad – Micalaca.

„Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ei vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui, și minunile pe care Le-a făcut.” (Psalmul 78:3-4)

**Gheorghe Bradin
(1895 - 1962)**